

Kada ste zadnji puta čuli, da vam je netko rekao, kako baš uživa živjeti u Bjelovaru, kako mu je divno i krasno i sve one bajkovite priče i parole tipa »život je lijep u Bjelovaru«?

Ja se iskreno ne mogu sjetiti. Iako kažu, da imam jako dobro pamćenje.

Možda postoje još rijetki pojedinci, koji su npr. osvojili na lottu. Ili onih nekolicina privatnika, kojima još ide dobro, pa onda idu na skijanje (u neko mjesto u Švicarskoj ili Austriji, čije ime ne želim ni pokušati napisati ili izgovoriti), pa odu na ljetovanje, na neki od naših divnih otoka ili dalje, svaki vikend vode svoju djecu u Cinestar i na poneki izlet u prirodu (jer sad je seoski turizam vrlo moderan), a jednom mjesečno, zasigurno odu u neki wellness ili toplice tipa Sv. Martin na Muri, da se odmore i napune baterije za dalje.

No, šanse da ste baš vi, među tim sretnim Bjelovarčanima, su poput šanse, da ja ovdje upoznam tipa, koji je slobodan, šarmantan, duhovit, iskren, obrazovan, načitan, vjeran, koji ima posao i plaću, ne sluša cajke i ne živi sa starcima. Tip naravno ne smije biti alkoholičar, nasilnik, u dugovima ili šovinista. Trebao bi biti pažljiv, vedrog i pozitivnog duha.

Eto, šanse su zaista male, a ja nisam toliko ni zahtjevna. Recimo.

Možda su sretni oni pojedinci, koji rade u državnoj službi. Kaže moj prijatelj, da su još jedino oni i njihova djeca, potrošači u Bjelovaru. Da, lijepo je raditi u državnoj službi i to nitko ne može poreći. Kaže moj prijatelj, da tamo mnogi, posao dobivaju preko veze. Pa bi možda i ja, ako nađem, ali ono, stvarno dobru »špagu«, mogla upasti tamo.

No, ja sam odgajatelj, kažem mu. A on će meni, da to nema nikakve veze i da sam baš naivna žena. Hmmm, možda i jesam.

Ne znam, možda i nema, ali ja ne volim raditi ono, što ne znam. Znam svoju struku i znam pisati, pa tako ja vjerojatno, nikada neću biti, neki veliki potrošač u ovom gradu. Osim ako ne nađem onog tipa s početka priče, ali s vrlo dobrim poslom i odličnom plaćom. No, za to su vrlo male šanse.

TRBUHOM ZA KRUHOM IZ BJELOVARA

Iz Bjelovara je otišao plin, a nama su došli, preveliki računi. Ode nam očito i voda. Sjetih se da je nedavno i Gradska pekara, otišla u neke tuđe ruke. Kruh i peciva, više nemaju, bjelovarski miris. Možda odleprša i cvijeće iz parka. Ili čisti zrak kojeg imamo u obilju. Kako i ne bi, kada je industrija mrtva. Bolnicu smo navodno uspjeli spasiti, no ja to baš i ne vjerujem, dok ne vidim. Crno na bijelo.

Predugo znam, da su političari bića, koja jedno misle, drugo govore, a treće naprave.

Odlaze mladi, odlaze i oni nešto stariji. Odlazi se mnogo.

U druge gradove, druge države, na druge kontinente. Trbuhom za kruhom. Kao nekada.

Nedavno sam putovala, vlakom za Zagreb. Mnogo mladih, vjerojatno studenata, sa slušalicama u ušima. Sigurna sam da je to zbog toga, da ne čuju to »mučenje« motora vlaka. Jer, to je jedna zaista mučna i jako duga vožnja. Bilo bi zaista predivno doći do Zagreba, u onom rekordnom roku, o kojem se godinama govori.

Možda bi i naša djeca, mogla studirati, bez plaćanja stanova u Zagrebu. Mnogima bi to znatno olakšalo kućni budžet. Kada samo pomislim, da će i moja kćer za nekoliko godina ići studirati (bar se nadam), pada mi mrak na oči. Trebala bi početi igrati lotto. Ili bingo. Bilo što. Ali kakve

sam sreće, šanse da na njemu dobijem milione, jednake su šansama, da upoznam tipa s početka ove priče.

Ali ništa zato. Uskoro će se početi graditi zatvoreni bazen. A ja živim blizu bazena. Pa bi možda mogla otvoriti neki wellness, kao popratni sadržaj. Ili još jedan kafić. Kud svi, tu i mali Mujo. Ili neku igraonicu za djecu, da ih zabavljam, dok im starci plivaju, rekreiraju se ili družu u kafićima. I nije loša ideja.

Razmislit ću još o tim opcijama.

BJELOVAR JE NAJLJEPŠI GRAD NA SVIJETU

Najbolji su mi oni, koji pišu statuse koliko vole Bjelovar, kako im je u srcu, kako ga obožavaju i ne bi otišli, za ništa na svijetu. Sve te moguće i nemoguće parole, o najljepšem gradu na svijetu, gdje kao da teče med i mlijeko, stvarno su bez pokrića, osim ako ih govore, one zadrti lokal patrioti, koji bi čak i gladni šetali korzom i uživali u ljepoti našeg divnog parka i paviljona. Pa makar pasli travu. No, to su već slučajevi za promatranje.

Ljudi, ne lažite mi u ekran. Takve parole, više ne kupuje, ni moja kćer, koja ima četrnaest.

Od divnog cvijeća u parku se ne živi. Kao niti od ideala, ljubavi prema rodnom gradu i predizbornih obećanja, naših političara.

Ja želim otići i ne bojim se to priznati javno. Kada bi mi se pružila dobra prilika, otišla bih bez puno razmišljanja.

Kažu neki, to je bijeg. Ne, to bi bila samo, jako pametna odluka.

Kuda bih otišla?

Otišla bih recimo u Čakovec. Jer sam tamo provela, predivne godine dok sam studirala.

Jer baš volim njihovog gradonačelnika, koji si je srezao plaću.

Jer tamo plešu i ljudi odišu pozitivom i vedrim duhom. Jer je standard života odličan. Jer imaju predivan i kvalitetan Centar za kulturu, sa zaista bogatim sadržajem, već dugi, dugi niz godina.

Jer su Čakovčani happy u svom gradu.

Godinama nisam bila u Čakovcu, iako bih jako željela, ali pošto nemam auto, to je povećí problem. Ako sjednem na vlak, s tri presjedanja i čekanja na kolodvorima, koja mi vjerojatno ne bi bila više tako zabavna, kao kada sam bila bezbrižan student, stigla bih vjerojatno do popodneva. Za to vrijeme, mogla bi biti u Njemačkoj.

TKO JE SRETAN U BJELOVARU?

Ovdje nikako nisam happy. Nisu niti moja djeca. Kao i većina Bjelovarčana.

Osim onih endemskih iznimaka, koji idu na skijanje u švicarsko mjesto, čije ime nikada neću moći izgovoriti, a da ne strgam jezik, na ljetovanja u neka egzotična mjesta, možda i na safari. Što ja znam, ne krećem se u tim krugovima.

I što mi je sad činiti? Mogu po onom starom bjelovarsko balkanskom sistemu »Popit ću pivo, fučka mi se živo«, popiti koju pivu (u obzir dolaze i druga alkoholna pića), kukati nad sudbom kletom i očajavati. Ali bojim se, da bi mi to moglo prijeći u naviku, pa postoji mogućnost da postanem alkoholičar. No, to nikako ne bi bilo dobro, jer smo već i sada, vodeći po tome.

Ili mogu pasti u tešku depresiju i prolupati, što opet nije baš pametno, jer bih onda dospjela u

poznatu »Vilu Mariju«. A od tamo odlaze čak i doktori, priča se.

I oni su očito shvatili, da svi putevi, vode iz Bjelovara.

Ne volim baš ni previše kukati ili pasti u negativu. Onda znam da sam naporna svima oko sebe, pa i sebi samoj. Kada se zateknem u takvom stanju, naglo se osvijestim, pa si poželim opaliti šamar.

Ili mogu čekati, taj famozni zatvoreni bazen. Možda povučem neke veze, pa ću prodavati kokice. Ili ću zabavljati djecu, jer će ovaj moj kvart, zacijelo postati visokofrekventno područje našega grada. Svi vi, koji želite tamo raditi, potražite dobre veze, već sada. Što prije, to bolje.

Ja samo želim biti happy u Bjelovaru. I želim da su moja djeca happy.

I svi vi koji čitate ovo.

I da možda jednom, sa osmijehom na licu i srcem punim duha, možda i mi zaplešemo na ulicama svog grada (ako nas ostane dovoljno), sa iskrenim osjećajem, da smo ovdje, stvarno happy...

Ovako kao što su nedavno u Čakovcu. Ljudi su me zaista oduševili i gledam ih svako jutro, popodne i navečer. To mi je, kao nekima ponavljanje pozitivnih afirmacija. Odmah se osjećam bolje, a razmišljam i da napišem pismo čakovečkom gradonačelniku. Reći ću mu, da mi je jedina želja biti happy, a Čakovec se čini kao grad, gdje je sreća nešto što se podrazumijeva. Možda i »padne« na moju veliku želju, jer kažu, da je to jedan dobar čovjek.

Ima li nade da i mi budemo sretni u Bjelovaru?

SVI PUTEVI VODE... IZ BJELOVARA

Autor Maja Geček-Jelić

Nedjelja, 02 Ožujak 2014 17:41 - Ažurirano Nedjelja, 02 Ožujak 2014 18:56
